

det opffikede Anker til den, der først har fundet det og sat sin Bøie derved. Jeg skal nu ikke bestride, at det overhoved kan være den vanskeligste Del af Arbejdet at finde Ankeret, men jeg tror heller ikke, det kan benægtes, at det at tage et stort og svært Anker op af Vandet, efter at det er fundet, og at fløde det til Land, er Noget, der kræver baade Tid og Anstrengelse. Derfor forekommer det mig at være ubilligt at udsætte Folk for til ingen Nytte at spilde deres Tid og Kræfter, naar det er muligt at hindre dem i at gjøre det, og det kan hindres derved, at det foreskrives, at den, der har fundet et Anker og har sat Bøie derved, skal mærke denne, saaledes at han ikke forleder Andre til at tage Ankeret op til Forbæl for den første Finder. — Jeg nærer i Grunden ingen Tvivl om, at Anskuelserne i denne Sag, der maasse ellers kunne synes at staa Noget imod hinanden, ikke ligge hinanden saa fjernt. Dersom der var Tid og Seilighed til at behandle denne Sag i et Udvalg eller i en mindre Kred, nærer jeg ikke nogen Tvivl om, at dette ogsaa skulde vise sig; men desværre er Sagen nu rykket saa vidt frem, at der nu vel næppe kan være Tale derom.

Ordh: Jeg skal ikke opholde det høie Things Tid længe; hvad jeg nu har at sige er kun ganske kort. Jeg tror, at det ærede Medlem, som nu satte sig, har opfattet mig noget urigtig. Det ærede Medlem syntes at have opfattet mig saaledes, som om jeg ligeoverfor ham havde talt om theoretiske Bemærkninger, der ikke havde nogen Betydning, at jeg, kort sagt, havde talt om theoretiske Bemærkninger i Modsætning til Praxis og havde amendt dette paa ham. Jeg vil sige, at jeg ikke tror at have udtrykt mig saa uheldig, at dette ikke kunne skjønnes at være meget langt fra min Tanke. Hvad der var min Tanke at sige, og hvad jeg ogsaa haaber, jeg har udtrykt, var, at det, naar man skriver et saadant Lovforslag, som dreier sig om rent praktiske Forhold, er vanskeligt at affatte Texten saaledes, at der ikke fra et theoretisk Standpunkt kan reises Indvendinger, som ikke kunne frakjendes en vis Bøgt. Det er en Sætning, som i sin Almindelighed er nævnt, og som jeg tror, er rigtig, men som ingenlunde har den Betydning, det ærede Medlem har tillagt den, hvilket saa meget mere — tror jeg — fremgik deraf, at jeg udtryffeligt nævnte, at jeg let kunde forstaa, at det ærede Medlem maatte føle sig særdeles opfordret til at hellige denne Sag sin Interesse, hvorved jeg naturligtvis sigtede til, at det ærede Medlem tidligere havde haft saa overordentlig meget at gjøre med Sager, der staa i Forbindelse med Søfarten. — Jeg vil her endnu kun tilføje, at ligesom det har glædet mig, at man, selv under meget stærke politiske Diskussioner her i Salen, paa en meget paaskjønnelesværdig Maade har undgaaet Skarp-

hed i Udtrykket, saaledes vilde jeg være den Sidste, der paa Nogen Maade vilde forsøge paa at indbringe eller anvende Skarphed i Udtrykket under en Diskussion, selv om Modsætningerne vare nok saa store. Naar det ærede Medlem derfor nævnte saadanne Ord, som — jeg noterede dem — at jeg ikke behøvede at belære ham om det One eller det Andet, har den Skarphed i Udtrykket, som et saadant Svar forudsætter, paa ingen Maade været tilfigtet af mig, og jeg haaber heller ikke, at den skal have ligget i mine Udtryk. Det er jo ganske sikkert, at der, saasnart man udtaler Anskuelser, som ere forskellige fra en Andens og søger at vinde Lærræn for dem, deri kan ligge en vis Belæring; men det var ikke paa den Maade, det ærede Medlem opfattede mig. — I Rigtigt vil jeg tilføje, at jeg kan tiltræde, hvad det ærede Medlem udtalte, naar han sagde, at Anskuelserne i Virkeligheden ikke laa saa fjernt fra hinanden, som det tilbels kunde synes. Jeg tror tværtimod, at de ligge saa nær i denne Sag, at de meget let kunne forenes. Jeg tror egentlig ikke, at der er noget essentielt Punkt, hvori Anskuelserne gaa saa vidt fra hinanden, at det ikke skulde kunne lykkes at forene dem, eller hvori man, selv om man ikke netop fik det ganske, som man ønskede det, dog ikke skulde kunne tro at kunne berolige sig nogenlunde ved, hvad der blev vedtaget. Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem — hvis jeg opfattede ham rigtig — delte min Anskuelse om, at Interesserne kaldt sammen for alle de Bedfommeude i denne Sag. Jeg mener, at der i Virkeligheden ikke er nogen Strid imellem de Interesser, som haves af Fiskerne, af det Ofsentlige og af Cierne, og dersom jeg opfattede det ærede Medlem rigtig, var dette ogsaa hans Mening. Til disse saa Udtaleser skal jeg indfrænte mig.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets § 1 (Se Tillæg A Sp. 1333—34)

vedtoges uden Afstemning.

1) Forslag under Nr. 1 til § 2 af Justitsministeren:

Paragrafen affattes saaledes:

Den, som har opffikket et Anker, der ikke er forsynet med Bøie, flydende paa Vandet (et saakaldet blindt Anker), skal senest den næste Dag melde det til nærmeste Politimester, hvorefter det Fundne tilfalder ham som Eiendom, saafremt Cierven ikke inden 14 Dage efter at have mistet Ankeret anmelder dette sit Tab for Politimesteren og inden en passende af denne fastsat Frist betaler